

inde paa, at Loven burde gælde længere end 1 Aar. Jeg hørte med nogen Forbavelse disse Udtalelser, for det ærede Medlems egne Meningsfæller i Boligkommissionen har kun foreslaaet, at Loven skulde gælde 1 Aar. Det ærede Medlem mente, at naar der nu skulde vælges nye Nævn, skulde dette Valg gælde indtil Juni Maaned næste Aar. Det vilde da være et ganske mærkværdigt Forhold, der saa vilde fremkomme, idet Loven kun skal gælde til 1. April næste Aar. Nævnene skulde altsaa vedblive at bestaa, selv om Loven maaske var bortfaldet; thi vi maa dog tænke os den Mulighed, at Rigsdagen næste Aar kunde have den Opfattelse, at Loven ikke længere behøvedes, og saa vilde vi jo være i en ganske forvirret Situation. Selvfølgelig har jeg her maattet tage Hensyn til Boligkommissionens Forslag.

Det ærede Medlem talte om, at der var mange Ændringer, som Ejere og Lejere var blevet enige om, men de var gennemgaaende ikke af nogen særlig Betydning. Deri kan jeg ikke være enig med det ærede Medlem. Mange af disse Enkeltheder er af Vigtighed, og navnlig maa jeg erindre det ærede Medlem om, at et af de Spørgsmaal, der har været aller mest Uenighed om, nemlig Opsigelses-spørgsmaalet, viste det sig, at man kunde forhandle sig til Rette om. Jeg erindrer meget vel, at den Gang jeg her under Sagens Behandling i September talte om, at naar Boligkommissionen havde afgivet sin Betænkning, vilde jeg prøve at bringe Ejere og Lejere til Enighed om saa mange Spørgsmaal som muligt, bredte der sig et Smil over Ansigterne paa de ærede Ordførere for de forskellige Partier. Der var vist den Gang en almindelig Følelse af, at det vilde blive meget vanskeligt at forene de to Parter, da Stemningen mellem dem til Tider syntes ret krigerisk. Men det er lykkedes i meget stor Udstrækning, og jeg tror, det er en Værdi, en fælles Værdi, at det er lykkedes, for det er min Overbevisning, at vi her i Virkeligheden bevæger os paa et Omraade, hvor Ejere og Lejere har mange flere fælles Interesser, end man har været tilbøjelig til at se under de senere Aars Lovgivning, og det mener jeg har fundet sit Udtryk i den meget omfattende Fællesindstilling, der her foreligger fra Ejeres og Lejeres Side.

Det ærede Medlem var imod, at Kommunalbestyrelserne skulde have Pligt til i anden Omgang at tage Hensyn til de Indstillinger, de havde faaet til Valg af Nævns-

medlemmer. Jeg synes imidlertid, det er naturligt at tage et sagligt rimeligt Hensyn til de forskellige Organisationer; der her er Tale om. Det ærede Medlem gjorde i denne Forbindelse en Sidebemærkning om, at det vilde være naturligt, om det var en Pligt at indstille dobbelt saa mange, som der skulde vælges. Det har jeg ikke noget som helst imod. Jeg mener, at saaledes som Lovforslaget her er formet, vil det gaa ganske af sig selv, at man indstiller det dobbelte Antal. Men hvis man i Udvalget ønsker det yderligere understreget, har jeg intet som helst at indvende derimod; jeg har ikke noget imod, at der staar „skal indstille det dobbelte Antal“, hvor der i Lovforslaget staar „kan“, idet det i Praksis sikkert vil blive det samme.

Det ærede Medlem udtalte sig ligesom det ærede Medlem Hr. Niels Petersen mod Bestemmelsen om de 30 pCt. Det ærede Medlem mente, at vi kunde ganske have set bort fra dette Spørgsmaal; jeg skulde have holdt mig til det, som Ejere og Lejere blev enige om, og ladet det andet ligge. Men det kunde jeg slet ikke gøre, for her var et Punkt, hvor Ejere og Lejere var uenige, og hvor Lovforslaget dog selvfølgelig maatte indeholde en Bestemmelse. Det var da min Pligt at tage Stilling til, hvorledes dette Punkt i Forslaget skulde formes, og dér fandt jeg, at det Mæglingsforslag — som det ærede Medlem selv udtrykte sig —, det Mellemstandpunkt, som var udtrykt i Boligkommissionens Betænkning af de 7 Medlemmer, var et meget rimeligt Forslag, der tog Hensyn baade til den ene og til den anden Side, og derfor gjorde jeg det til mit. Nu er der i disse Dage kommet en Statistik over, hvorledes Forholdet har været i København, og det viser sig, at den Lejeforhøjelse, der er sket siden 1914, gennemsnitlig har andraget 25 pCt. Den Statistik, vi har fra Provincesbyerne, er ældre, fra November 1919, og det stiller sig dér saaledes, at i Byer med over 15 000 Indbyggere er Forhøjelsen gennemsnitlig 27,1 pCt., i Byer med mellem 4 000 og 15 000 Indbyggere 35,2 pCt. og i Byer med under 4 000 Indbyggere 45,9 pCt. Gennemsnitlig er det 32,9 pCt., der er lagt til Lejen i 1914. Det vil sige, at disse Tal fuldstændig stadfæster det, vi talte om allerede i Efteraaret, at ude i Provincesbyerne — og des mere, jo mindre Byerne har været — har der gennemgaaende været en meget rimelig, udoktrinær Optraeden fra Nævnes Side, man har forstaaet, at de Interesser, der her var Tale om, meget godt kunde forenes paa